

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz
Sędziowie:	SO Antoni Czeszkiewicz (spr.) SO Joanna Walczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2014 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. A.**

przeciwko M. K.

o bezpodstawne wzbogacenie

na skutek apelacji powoda K. A.

od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach

z dnia 4 września 2014r., sygn. akt I C 1040/14

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 352/14

UZASADNIENIE

K. A. wystąpił z pozwem przeciwko M. K. o zapłatę kwoty 7000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 stycznia 2012 roku do dnia z zapłaty. Uzasadniając swe żądanie wskazał, iż omyłkowo w dniu 5 września 2011 roku przesłał na rachunek bankowy pozwanej w/w kwotę. Wezwanie do zwrotu przekazanych środków pieniężnych pozostało bezskuteczne.

Pozwana M. K. wniosła o oddalenie powództwa twierdząc, iż kwota 7000 złotych przelana została wprawdzie na jej rachunek bankowy, lecz w istocie stanowiła ona część zapłaty dokonanej przez Spółkę Jawną Przedsiębiorstwo A (...). A., D. D.” w S. dla jej ojca – A. K. (1) z tytułu montażu stolarki aluminiowej w miejscowości I. w (...) Ojciec pozwanej posłużył się jej kontem bankowym celem uniknięcia egzekucji komorniczej prowadzonej z jego rachunku bankowego.

Pełnomocnik powoda nie ustosunkował się do powyższych twierdzeń – do czasu zakończenia rozprawy.

Sąd Rejonowy w Suwałkach wyrokiem wydanym dnia 4 września 2014 r. w sprawie sygn. akt I C 1040/14 oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy wskazał, że jako podstawę prawną powództwa wskazano w pozwie okoliczność, iż pozwana bezpodstawnie wzbogaciła się; pod tym kątem przede wszystkim Sąd oceniał zasadność niniejszego powództwa (art. 405 kc i nast.).

Jako poparcie żądań pozwu powód przedłożył dowód przelewu z dnia 5 września 2011 roku na konto bankowe M. K. kwoty 7000 złotych. W tytule przelewu wskazano : „pożyczka”.

Dodatkowo powód przedłożył wezwanie do zapłaty kierowane do pozwanej w dniu 16 stycznia 2014 roku o zwrot środków pieniężnych.

Dowody przedłożone przez powoda nie pozwalają zatem – zdaniem Sądu – uznać, czy mamy do czynienia rzeczywiście z przekazaniem środków pieniężnych pozwanej bez tytułu prawnego – czy też miały one swą podstawę prawną w umowie pożyczki – tak jak wskazuje to tytuł przelewu kwoty 7000 złotych. W tym stanie rzeczy Sąd nie był w stanie zweryfikować prawdziwości twierdzeń powoda w pozwie zawartych i dokonać prawidłowej subsumcji stanu faktycznego. Do przyjęcia bowiem podstawy prawnej zwrotu kwoty pieniężnej na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu nie pozwala dowód przedłożony przez powoda w postaci potwierdzenia przelewu z tytułem „pożyczka”. Z kolei zastosowanie przepisów o pożyczce (art. 720 kc i nast.)– i pod tym kątem badanie zasadności powództwa – nie pozwala stanowisko powoda stwierdzające, że doszło do bezpodstawnego wzbogacenia po stronie pozwanej, a więc że stron nie łączyła umowa pożyczki. Dodatkowo wezwanie do zapłaty nie nawiązuje w żaden sposób do ewentualnej umowy pożyczki, co również nie pozwala stwierdzić, czy taka ewentualna umowa została prawidłowo wypowiedziana w myśl art. 723 kc.

Jednocześnie Sąd miał na względzie stanowisko pozwanej M. K., która nie kwestionując przekazania środków pieniężnych na jej konto bankowe, zaprzeczyła jednocześnie, aby kwota 7000 złotych została przekazana na jej rzecz. Środki pieniężne wg niej to zapłata za usługi wykonywane przez jej ojca na rzecz powoda K. A.. Pozwana jednocześnie wskazała numery faktur dotyczących tej usługi oraz wyjaśniła powody, dla których zapłata nastąpiła na jej konto bankowe.

Powód nie ustosunkował się do powyższych wyjaśnień, zobowiązany przez Sąd po myśli art. 207 § 3 kpc, ani też na rozprawie.

Powyższe względy zadecydowały o oddaleniu powództwa.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód, zaskarżając je w całości i zarzucając mu:

1. nierozpoznanie istoty sprawy przez zaniechanie rozpoznania żądania pozwu, wyraźnie opartego o przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu,
2. naruszenie art. 328 § 2 kpc przez zaniechanie wskazania faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowód, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa,
3. bezzasadną odmowę zastosowania w ocenie prawnej art. 405 kc i następnych.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylnie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Suwałkach wraz z rozstrzygnięciem o kosztach procesu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 7000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 stycznia 2012 r. i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację powoda należy uznać za bezzasadną.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie i na podstawie tych ustaleń wywiódł słuszne wnioski, które legły u podstaw zaskarżonego orzeczenia, ustalenia te Sąd Odwoławczy uznaje za własne. Także wywód prawny dokonany przez Sąd Rejonowy jest trafny.

Wątpliwości Sądu nie budzi, że powód nie udowodnił swojego roszczenia. Taktyka procesowa przyjęta przez powoda polegająca na tym, że nie załączył do pozwu wszystkich niezbędnych dokumentów i nie złożył stosownych wniosków już w tym piśmie procesowym, nie przyniosła zamierzonego efektu.

W złożonym pozwie powód wskazał jedynie, że bez podstawy prawnej przekazał pieniądze pozwanej. Załączył jedynie potwierdzenie przelewu i wezwanie do zapłaty, zaś pełnomocnik powoda spóźnił się na pierwszą rozprawę- przyszedł już po ogłoszeniu orzeczenia i przez to nie odniósł się do twierdzeń strony przeciwnej.

Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, iż to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a to przekazania środków pieniężnych bez podstawy prawnej.

Na zauważenie zasługuje w tym miejscu art. 207 kpc w aktualnym brzmieniu, który to przepis jest jednym z artykułów kpc realizujących przyjętą w nowelizacji kpc, obowiązującej od maja 2012r., zasadę koncentracji materiału dowodowego w systemie dyskrecjonalnej władzy sędziego. W założeniach do projektu powyższej nowelizacji podniesiono, że „ocena sądu czy strona powołała twierdzenia lub dowód we właściwym czasie powinna być uwarunkowana tym, czy strona mogła i z uwagi na naturalny bieg procesu powinna była powołać twierdzenie lub dowód wcześniej ze względu na jego łączność z materiałem poprzednio zaprezentowanym. Wydaje się, że szczególnie istotna dla tej oceny jest okoliczność, czy strony wcześniej prowadziły rokowania przedprocesowe, a więc czy i która strona wiedziała, że druga strona zakwestionowała określone fakty lub skutki prawne tych faktów w okresie przed wytoczeniem powództwa. (...) Sąd zatem powinien każdorazowo dokonywać oceny czy twierdzenia o okolicznościach faktycznych oraz dowody na ich poparcie są zgłaszane przez strony bez zwłoki. Założyć należy racjonalność obu stron oraz okoliczność, że spór sądowy z reguły stanowi kontynuację sporów powstałych przed procesem na tle określonych stosunków cywilnoprawnych, a więc że strony z reguły znają stanowiska strony przeciwnej co do podnoszonych przez stronę twierdzeń o faktach lub oceny prawnej treści stosunków prawnych” (cyt. za P. Telenga – komentarz do art. 217 kpc, lex). Przenosząc powyższe rozważania na grunt tej sprawy zgodzić się należy, że każda ze stron powinna przedstawić dowody na poparcie swoich twierdzeń w jak najszybszym możliwym czasie, co ma także związek z art. 6 § 2 kpc, zgodnie z którym strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko.

Sąd Okręgowy zgadza się, że przedstawione przez powoda dowody w toku postępowania przed Sądem I instancji, w kontekście twierdzeń pozwanej, nie były wystarczające do udowodnienia roszczenia.

W odpowiedzi na pozew pozwana wyjaśniła, że jej ojciec współpracował z przedsiębiorstwem powoda, a przedmiotowy przelew środków miał związek właśnie z tą współpracą.

W toku postępowania apelacyjnego Sąd na wniosek powoda dopuścił dowód z akt sprawy V GC 42/12 toczącej się między ojcem powódki A. K. (1) a Przedsiębiorstwem A (...) spółką jawną K. A., D. D.. Z akt tej sprawy wynika, że ojca pozwanej łączył z przedsiębiorstwem powoda umowa zawarta w dniu 6 czerwca 2011 r. , gdzie A. K. (1) zobowiązany został do wykonania prac w okresie od 14 czerwca 2011 r. do 15 lipca 2011 r. w (...) (umowa k. 10-11 akt V GC 42/12). Powództwo A. K. (1) o zapłatę zostało w sprawie V GC 42/12 oddalone. Tym niemniej wykazane zostało, że te osoby pozostawały ścisłych relacjach biznesowo - handlowych. W tym kontekście zauważenia wymaga, że przelew na rachunek pozwanej został wykonany w dniu 5 września 2011 r., kiedy to, jak wynika z akt V GC 42/12, ojciec pozwanej przebywał w Szwecji- dopiero w dniu 15 września 2011 r. zakończył realizację umowy (odpowiedź na pozew k. 84 tamże).

Ponadto z tychże akt wynika, że przeciwko ojcu pozwanej A. K. (2) wystawione były począwszy od czerwca 2011 r. tytuły wykonawcze i jego rachunek bankowy został zajęty przez komornika (zawiadomienie k. 30 tamże oraz kserokopie tytułów wykonawczych k. 31-44).

Podsumowując, wskazać należy, że twierdzenia pozwanej, że przelew wykonany został na jej rachunek bankowy, jednak pieniądze miały docelowo trafić do jej ojca jako zaliczka za wykonane prace, są bardzo prawdopodobne. Zwłaszcza, że jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy V GC 42/12 jej ojciec przebywał jeszcze we wrześniu w Szwecji, a dokonany przelew środków miał służyć zakupowi przez niego biletu powrotnego do Kraju. Wykonany został na rachunek bankowy córki, gdyż rachunek bankowy ojca pozwanej został zajęty przez komornika.

Zważywszy na takie twierdzenia pozwanej i na brak innych dowodów, niż te przedstawione przez powoda w pozwie, wskazać należy, że powód nie wykazał, że pozwana jest bezpodstawnie wzbogacona, a przelew środków nastąpił bez podstawy prawnej.

W tym kontekście wszelkie zarzuty postawione w apelacji nie znajdują racjonalnego uzasadnienia, a Sąd I instancji wydał właściwe orzeczenie. Jednocześnie Sąd uznał, że zarzuty apelacyjne powoda stanowią jedynie polemikę z ustaleniami Sądu Rejonowego.

Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego, nie ma podstaw do zmiany orzeczenia Sądu I instancji.

Stąd też na mocy art. 385 kpc, apelacja powoda jako nieuzasadniona, podlegała oddaleniu.